

stærkt af misforstået Finfølelse og Skånsomhed, — og af fordømmelig Ligegyldighed, eller af egenkærlig Ulyst til at „blande sig i andres Sager“.

Lovgivningsmagten burde uden alt for lang Tøven skride ind, hvor det gælder de mange små nyfødte *Borgeres* Liv. Bekymringen for Udkommet, — eget og Barnets — er jo en Hoveddrivfjeder til de ugifte, fattige Mødres Sindsforvildelse. Vejen til Underholdsbidrag er for lang og besværlig, som det nu er, og i Almindelighed er Bidraget alt for ringe. Faderen kan være rejst bort og ikke til at opspore; måske har han endogså forladt Landet. Eller han fralægger sig, og mangen Gang ved falsk Ed, Faderskabet. Kommunerne holder, som rimeligt er, det længst mulige igen, når Byrden skal bæres af dem. Frygten for disse langtrukne Pinagtigheder indeholder, som man let forstår, en uhyre Fristelse for en fattig Pige, der lige netop kan klare sig selv, og som selv i bedste Fald må overtage Hovedparten af Omkostningerne ved Barnets Ernæring og Opdragelse.

Derfor er der vist intet andet for, end at Staten træder til. Jeg ved, der fra visse Sider vil lyde et Forargelsens Skrig. Skal vi vende tilbage til „Skuffen“ paa Fødselsstiftelsen, hedder det, og sætte Præmie paa Løstgængighed?

Nej, ikke „Skuffen“. Enhver Moder maa være sit Barn bekendt. Men naar en idelig gentaget Erfaring viser, at saa mange ufødte eller spæde Børns Liv staa paa Spil, fordi Forsørgelsesbyrden fylder Mødrene med Rædsel, saa de overvældes og forgriber sig paa Børnenes, de smaa *Statsborgeres* Liv, saa er det *Statens* simple Pligt imod *Børnene* at værgе dem. Dette Hensyn bør være det alt-overvejende. I Virkeligheden vilde Staten i det lange Løb staa sig derved. *Menneskelighed* svarer endogsaa økonomisk altid Regning. Enhver frugtsommelig, ugift Kvinde, der maa ernære sig ved sine Hænders Gærning, burde i de sidste Maaneder før og de første Maaneder efter sin Nedkomst kunne forlange Ophold og Underhold paa det offentlige Bekostning. Det lyder selvfølgelig aldeles vildt i mange sædelige Øren, men er dog kun en Omskrivning af *de værgeløse Børns Ret til Livet*, og er det saa vildt? og dernæst burde det offentlige sørge for disse Børns *forsvarlige* Røgt og Pleje, indtil Faderens Underholdsbidrag er endeligt og betryggende ordnet, og selv derefter burde det offentlige skyde til, hvad der skal til, for at Barnet kan vokse op under tålelige Vilkår, da det ellers

let vanarter og går tilgrunde, og kommer til at koste Staten langt mere, naar det drives ind paa Forbrydervejen og havner paa Tugthuset eller i Fattiggården, end om det i Tide var opdraget paa en god og forstandig Måde. Og Moderen får derved en, tidt afgørende, Fristelse mindre til at lægge Hånd paa det nyfødte Barn, — for ikke at tale om, at hun selv med anderledes godt Mod kan se Fremtiden i Møde. Man skal nu en Gang ikke lægge mere paa Mennesker, end de *kan* bære, ikke støde dem ud i Håbløshed, hvilket, for at gentage det, endogsaa økonomisk — statsøkonomisk set — er en Tåbelighed. Og at Menneskesindet *også* føler sig tilfredsstillet derved, er jo dog ingen Ulykke.

En Lovgivning i denne Retning er højt fornøden, og var det ikke naturligt, om Kvindesagskvinderne her gik i Spidsen?

Men det vil tage Tid, inden vi kommer så vidt. Den bedsteborgerlige Forargelse vil råbe op om „Præmien“ osv., og sund Sans og Menneskelighed vil først efter en hård Modstand trænge igennem.

Og der er Nød, en Nød, der trænger på.

Derfor burde der danne sig en Forening, af Mænd saa vel som Kvinder, men især af Kvinder. I hvert Sogn Landet over måtte der vel nok kunne findes et Par gode Kvinder, der med praktisk Sans forbandt den Forståelse og Medfølelse, der er og bliver det først fornødne. De skulde være tilrede med Råd og Dåd for enhver stakkels ugift Kvinde, der betrode sig til dem. At få talt ud, når Sindet er tungt, er allerede en mægtig Hjælp mod syge Tanker. En Sag ser gerne helt anderledes ud, efter at man har fået Luft, end før. Faren for den grufule Forvildelse vil være overvunden, når den ulykkelige Pige ser Udvej til at komme over den første, svære Tid og får Tilsagn om Hjælp for sig og Barnet indtil videre.

Der skal Penge til, — ja vel, men de kommer nok, når det først ret er gået op for alle gode danske Mænd og Kvinder — og især Kvinder — at Landet er ved at blive en Morderhule, fyldt af spæde „uægte“ Børns Lig, og at dette ikke kan og skal blive ved, men må blive anderledes, så sandt vi med Rette bærer Menneske- og Kristennavn!

